

še to dobro, da so jo začeli odobravati tudi oni banaški vinogradniki, ki imajo svoje vinograde v hribovitem svetu kakor pri nas na Slovenskem. Tudi ti, ki pride lujejo res dobra vina, izjavljajo, da jim je do koraka mariborskega Kletarskega nadzorništva delal ničvredni ravninski banačan nevzdržno konkurenco.

Res pravi banaški vinogradniki delajo z vsemi močmi na to, da bi se njihovim veleposestniškim in židovskim ravninskim

tovarišem sploh prepovedalo, da gojijo trto in spravljajo v promet ceno in slabo vinsko robo. Po časopisju razglašajo, da se bo vlada odločila za to, da bo nižinski banačan dovoljen samo za predelavo v žganje.

Mariborskemu Kletarskemu nadzorništvu in članom ocenjevalne komisije gre zasluga, da so preprečili nadaljni uvoz banaške vinske brozge, ki je že zabijala žreb-lje v krsto za naše vinogradništvo.

Odprta noč in dan so groba vrata.

Muta. Pokopali smo v soboto 19. junija ob številni udeležbi Antona Vrhnjaka, dobrega fanta. Gospod župnik mu je govoril pri odprtem grobu v srce segajoče besede in je številnim pogrebem polagal na srce čednosti, ki so dičile vrlega rajnega. Že kot deček je gojil veselje do cvetlic. Starši so mu izpolnili njegovo srčno željo in so ga poslali v Maribor, kjer se je učil vrtnarstva. Kot izučeni vrtnar je nastopil vojaško službo, kjer ga je doletela nenadna smrt. Zglednemu mladeniču svetila večna luč — žalujočim preostalim naše iskreno sožalje!

Križevci pri Ljutomeru. Žalostno je odjeknila vest po celi križevski fari, da je preminul po

daljši bolezni splošno znani in priljubljeni Mihael Skuhala, posestnik v Ijasevcih. Pokojni Mihael je bil zaveden katoličan. Bil je velik ljubitelj cvetlic in splošno znan sadjar daleč naokoli. Vsakemu je rad pomagal dejansko in tudi z nasveti, katere si je pridobil s svojim strokovnim delom. Vsakemu mimoidočemu je obstal pogled na lepo oskrbovanem drevju, še bolj pa na vedno cvetočem vrtu. S prerano smrtjo Mihaela je nastala velika vrzel v krogu ljubiteljev cvetlic in sadjarjev. Njegovo vztrajno delo nam naj bo za zgled! Pogreb rajnega očeta se je vršil 25. junija v spremstvu sina salezijanskega duhovnika in ostalih sorodnikov. Blag mu spomin!

Črešnjevec pri Slov. Bistrici. Z velikim veseljem so sprejeli naši farani vest, da nam je sedanjí g. notranji minister popravil krivico, storjeno nam pod prejšnjim nasilnim režimom. Dobilí smo nazaj sedež naše občine, za kar smo pred poldrugim letom vložili prošnjo, podprto s podpisí nad 75% vseh volilcev naše fare. V naši banovini ne najdete župnije, katera bi ne hrepnela ter se složno borila za svojo farno in politično občino. Samo naši »naprednjaki« vsako

stvar, ki pride od sedanje vlade, obsojajo. Začeli so pobirati podpise za Pragersko, pozabljajoč, da je naše ljudstvo že podpisalo ter se izreklo za Črešnjevec. V vasi Črešnjevec je hodil človek, majhen po postavi in veljavi, ter je kot »skrjanček« skakal od volilca do volilca ter širil obrekovanje zoper krajevni odbor JRZ. Razlagal je vsakemu, kdor ga je pač poslušati hotel, da sedaj bodo ti »črni« svoj prosvetni dom stavili na občinske stroške. Vsem obrekovalcem pove-mo, da se bo »Slomšekov dom« gradil, a ne na stroške občine, ampak z denarjem, katerega je zbralo članstvo Prosvetnega društva. JNSarji mislijo, da se mi igramo z ljudskim denarjem tako kot oni sami. Vzemite v roke zapisnik sej

učenjaki so pozneje izračunali, da je izmetal ognjenik iz sebe v zgoraj omenjenem času ca. 25 kubičnih kilometrov pepela in ga je nasul na razdaljo 170 km ponekod 30 metrov na debelo. To množino si lahko predstavimo, ako pomislimo, da vsi kamnelomi Združenih držav Sev. Amerike dobavljajo na leto za ameriške ceste kakih 50 milijonov ton gramoza. Ognjenik pa je v tistih dneh izmetal kakih 30 milijard ton materiala! Poleg tega je iz ognjenika prišlo kakih 1600 milijard kub. metrov pare in 280 milijard kub. metrov plinov. V nekaj urah je bilo uničeno življenje daleč okoli ognjenika. Vse živali pod goro so zgorele. Strašne eksplozije so metale daleč naokoli žareče ka-

»Odpusti mi, Veronika,« je dejal skesano, »veselje me je tako prevzelo... Hvaležen sem ti, da si mi dala besedo.«

»Besedo sem ti dala, da, velja pa šele, ko izpolniš vse to, kar si zadnjič objubil.«

»Izpolnil bom prej ko slej. Jaz besedo držim — in tebi še posebno... Najprej pojdem k spovedi; toda k drugemu ne, le k patru Krištofu. Menda ga bom moral iti v Celovec iskat.«

»V Celovcu ga boš težko našel. Gotovo je kje na misijonu, morda blizu kje, morda prav daleč.«

»Za njim pojdem, najsi je sto ur daleč. Le to bi rad vedel, kje je.«

»To se bo že dalo izvedeti. Vprašala bom patra Valerijana, ki je zdaj tu v Dobrovljah.«

»Le kmalu! Kadar se za kaj odločim, hočem to brž storiti.«

»Prav tako! Zadovoljna sem s teboj.«

Ker je namerjala oditi, je rekel:

»Veronika, ali mi nič drugega nimaš povedati? Reci, da me imaš vsaj malo rada!«

»Ko naju bo zakrament združil, te bom imela rada,« je odvrnila.

»Jaz pa te imam zdaj in zmerom rad. To menda ni greh.«

Nasmehljala se je po sili in je odšla v hišo.

Uro nato se je jagar poslovil od dekleta in matere in se je napolil proti mestu. Sultana je vzel s

seboj. Tokrat mu je Veronika v durih segla v roko in dejala prisrčno:

»Zbogom! Glej, da se ti ne pripeti kaka nesreča! Zbogom!«

Čisto rahlo ji je stisnil roko.

»Zbogom, Veronika! In, če moreš, že zdaj me imej malo rada!«

Bilo je tretjo nedeljo v maju še zgodaj zvečer. Na Fužini so željno pričakovali gostov, ki pa jih od nikoder ni hotelo biti.

Špela je letala ven in noter, izplakovala je kozarce, brisala krožnike, zdaj pa zdaj je nagnila rdečo glavo skozi okno in se zaman ozirala gor in dol.

Čez nekaj časa je prišantal še Tilen, krčmar, in se držal kisló ko deževen dan. Kosmata glava se mu je danes majala bolj ko kdaj, v motnih drobnih očeh se je jezno pobilskovalo. Zarenčal je nad Špelo:

»Le briši, le pomivaj, le! Saj vidiš, kaj gostov se tišči pri durih.«

»Če boste okoli razsajali, bodo gotovo takoj prišli,« mu je zagodla.

»Noben šent ne pride. K nam ne pride nihče več. Vsak teden dva, trije popotni, pa dva ušiva hlapca, pet kozarčkov žganja, deset grošev izkupička, to boš bogat od tega. Vrag naj vzame vse vkup!«

»Jaz ne morem zato.«

»Jaz še manj.«

»Svete gore«, povest o znameniti božji poti, je izšla v ponatisu. Dobi se v Čirilovi Maribor-Ptuj.

Šolskega odbora v Črešnjevcu in tam boste našli, da se je na seji omenjenega odbora dne 14. aprila 1935 sprejel sklep, s katerim se daruje sokolski četi v Črešnjevcu šolsko zemljišče, čigar vrednost lahko mirno cenimo na 10.000 Din. V slučaju zgradbe sokolske dvorane še 10.000 (čitajmo: deset tisoč) dinarjev podpore. Gospodje šolski odborniki, vprašamo vas, kdo vas je pooblastil, da tako upravljate težko skupaj spravljeni ljudski denar, ko pa je šolska občina tako revna, da ste celo šolske knjige odtegnili? Verjamemo, da bi se nekaterniki ponašali z gradbo, zgrajeno na račun davkoplačevalcev. S svojim trudom si kaj ustvarite, ako ste zmožni! — Drugo, kar vas, gospodje nazaj-naprednjaki, draži, je, da je krajevni odbor JRZ potom svoje okrajne organizacije izposloval 4000 Din podpore, s katero se je nabavila koruza za občinske brezposelne in onemogle. Vi pa ljudstva tako ne vidite drugače kot ob času volitev, ko mu objubljate same dobrote. Namesto istih pa so nam ostale same ruševine. Ako ne verjamete, le poglejte naše ceste! Se hudujete, kako je bila koruza razdeljena. Vedite, da jo je prejel vsak, katerega je predlagal predsednik občine. Imenovali ste nas barabe. Zakaj? Zato, ker smo izposlovali primeren sedež občine in našemu ubogemu ljudstvu podporo. Ne zamerimo vam, ker ljudje, kateri se tako važnih stvari bojijo, so pač usmiljenja vredni. Toliko za danes. V prihodnje ne silite preveč na sonce, da ne priteče še več smole!

Slovenska Bistrica. Čebelarstvo društvo za slovenjebistriški okraj priredi v nedeljo 4. julija razstavo z veselico v prostorih člana-čebelarja in gostilničarja Verhovnika v Slov. Bistrici. Ker leži kraj razstave ob državni cesti Maribor-Ljubljana, zato vabimo vse prijatelje, čebelarje in sadjarje, od blizu in daleč, da pridejo pogledat razne moderne naprave in stroje, med in vosek našega kraja.

Ormož. Odbor za postavitev spominske plošče pokojnemu A. Porekar, dolgoletnemu naučitelju na Humu, smatra za svojo častno dolžnost, da

izrazi svojo iskreno zahvalo vsem, ki so bodisi s svojimi prispevki, bodisi s svojo navzočnostjo pri otvoritveni slovesnosti pripomogli, da je svečanost tako lepo uspela. Bog plačaj vsem! Posebno zahvalo smo dolžni g. ravnatelju A. Kosi, ki nam je v svojem slavnostnem govoru pred očel življenje in delo blagopokojnika. Pristrčna hvala vsem, ki so kakorkoli prispevali svoj trud in delo, da smo dovršili, kar smo si namenili. Šolski upravitelj se ob tej priliki obenem zahvaljuje hčerki pokojnega gospe Angeli Womer, za lepo darilo v knjigah za šolsko knjižnico.

Laško. Kakor poročamo na drugem mestu, so trije JNSarji v nedeljo 20. junija ob priliki razvitja novega prapora Slomšekovega prosvetnega društva v Laškem na hiši g. Deželaka, načelnika cestnega odbora in predsednika okrajne JRZ, sneli državno zastavo, jo razrezali na drobne kose in vrgli v Savinjo. G. Deželak je šel takoj na delo in sam ugotovil krivce. Namen tega zlonamernega dejanja je bil prozoren: zjutraj bi bila razcefrana zastava najdena na obrežju Savinje. Kdo je to storil in čigava je? Takoj bi bilo jasno, da je zastava Deželakova in JNSarji bi zatrobili po Laškem, da bi se slišalo tja do Beograda: klerikalci, najbrž g. Deželak sam, so zastavo oskrnili, da bi lahko udarili po nas nacionalistih! Pa so se strahovito vrezali, ker jih je g. Deželak sam neusmiljeno razkrinkal. Zdaj so spoznali do obisti naše nacionaliste, ki so samo takrat nacionalisti, kadar so na vladi, kadar pa morajo jesti grenki kruh v opoziciji, takrat pa jim niti državna zastava ni sveta. Sedaj jim je seveda zelo nerodno. Skušajo se priti, kakor znajo oni to prav dobro. Celu uradno ugotovljena dejstva skušajo zavijati. Tako je dobro poznani gospod po Trbovljah razširil laž, da je na hiši g. Deželaka visela v soboto proti večeru slovenska zastava, katero je g. Deželak v mraku zamenjal z državno, radi tega zlikovci iste radi teme niso mogli razločiti, ali je slovenska ali državna. Storiči so torej kot dobri Jugoslaveni storili le svojo dolžnost; da pa so oskrnili državno zastavo, je kriv Deželak sam, ker je v temi podtaknil državno zastavo. Resnica pa je, kar potrjujejo izjave uradnih oseb, da je bila zastava izobešana proti večeru, vendar še pri polni dnevni svetlobi, in to državna. Tik hiše g. Deželaka je 150 watna cestna svetilka in je to-

»Ciganka«, povest izredne vsebine, je izšla v Cirilovi knjižnici. Dobi se v Cirilovi Maribor-Ptuj.

rej vsak izgovor s temo za poznavalca razmer navadna laž. Poleg tega je Stanko Katič, ki je zastavo snel s hiše, kot Sokol, nacionalist in kot odsiužen kaplar, že moral poznati barve državne zastave, pa tudi posledice oskrunjenja iste. Seveda, ko bi šlo vse po načrtu, bi bili v nedeljo vsega krivi klerikalci, ker pa so se računali zmešali, je kriva tema, oziroma g. Deželak. — Toda kaj hočemo, je pač smola, kajne gospodje nacionalisti...

Sv. Jedert nad Laškim. Po naklonjenosti prevzvišenega g. knezoškofa se je že skoraj po vseh župnijah pobiralo za našo novo podružnico sv. Antona v Gornji Rečici. Blagim dobrotnikom in drugim sporočamo, da se lani začeta stavba nadaljuje. Zdaj se dovršuje zvonik, v juliju dobi cerkev streho. Tudi notranja oprava bo, kolikor se bo le dalo, izvedena enotno po načrtu Plečnikove šole, kar bo pospeševalo pobožnost in likalo umetniški čut ljudstva. Za to bo seveda treba še veliko pravokotne in okrogle, papirnate in kovinske snovi, ki ji pravimo denar. Odbor za zidanje nove cerkve bo zelo hvaležen vsem, kateri bodo s kakimi prispevki skazali češčenje sv. Antonu, Slomšekovemu patronu. Njemu na čast se stavi prepotrebno svetišče. Otroci ljudske šole, ki je v neposredni bližini, se že veselijo šolskih maš, ki jih zdaj zbog preoddaljenosti od župnijske cerkve nimajo. Oni in odrasli, posebno stari in bolehní, bodo svoje bogoljubne dolžnosti opravljali v novi cerkvi, moralno stanje cele okolice se bo dvignilo. Sveti Anton pa bo po njihovih molitvah plačnik svojim častilcem!

Pri ljudeh visoke starosti, ki trpe na nerednem iztrebljanju, nudi čisto naravna

FRANZ - JOSEFOVA

grenčica, užita redno 3—4 žlice dnevno skozi 8 dni, zaželjeno izčiščenje in s tem trajno olajšanje. Zahtevajte povsod

FRANZ - JOSEFOVO

vodo!

Ogl. reg. S. br. 30474/35.

Peter Rešetar rešetari.

Kdo je Peter Rešetar? Kakoj je »Jutro« dobro informirano, kaže tudi notica, kjer pravi, da je g. Žebot Franc — Peter Rešetar. Če bi »Jutro« vedelo, da je Peter Rešetar danes ta, jutri drugi, danes v Mariboru, pa v št. Lenartu, Celju, Laškem, Ljutomeru, na Pohorju, v Dravski dolini itd., itd., potem bi seveda takoj razglasilo, da je to protizakonita organizacija. Žebot bi znal gotove odgovore še boljše podati kakor jih napiše Rešetar, pa on raje prisili te obrekovalce pri »Jutru« in »Večerniku«, da pred sodiščem pokleknejo in odpuščanja prosijo. Peter Rešetar pa si jih privoščí sam, sedaj z besedo, če bodo pa še naprej tako lizzivali, kakor so sedaj začeli, pa si zna tudi Peter Rešetar zavilniti rokav, pa bo dejansko prestavil te ljudi iz Slovenije tja, kamor spadajo. Takrat boste pa videli, kdo vse je Peter Rešetar.

Vsi so prihajali, njega ni blo... V Mariboru je imel veliki Rejov prijatelj v dneh 26. in 27. junija veliko funkcijo. Njegovo veselje pa je bilo pomešano z boljo, ker so vsi prihajali, samo Reje in njegovih tovarišev ni blo. In nadebudni sin gospoda ... je seveda tudi manjkal.

Pučjeva zahvala. Pučelj se je zahvalil svojim pristašem, da je 60 let star. Rekel je, da so mu dokazali, da hodi po pravi poti. Čudno, da do tega leta sam ni vedel, če hodi po pravi poti. Če bi pa vprašal koga drugega, recimo slovenski narod, ta bi mu povedal, da vseh 60 let ni hodil po pravi poti, razen prva leta, ko je shodil.

Zgodba iz JNS režima. Ko je bil JNS režim, je moralo vse kričati: »Živijo Jeftič!«, tako pri nas kot na Hrvaškem. In na Hrvaškem se je dogodilo sledeče: Učitelj je vprašal v šoli fantka, kako lajajo mladi psi. In ta mu je odgovoril, da vsi lajajo: »Živijo Jeftič!« Učitelj si je to zapomnil in ko je prišel nadzornik, se je hotel s tem fantkom postaviti, kako je državotvoren. Pa ga je vprašal: »No, povej, kako lajajo vaši mladi psi?« Fantek pa je odgovoril: »Psi lajajo: Živijo Maček!« Učitelj se je razhudil in dejal: »Zadnjič pa si rekel, da lajajo: Živijo Jeftič!« Fantek je odgovoril: »Saj tudi so, pa tedaj so bili še slepi, sedaj pa že gledajo!« — Na Hrvaškem se to ponavlja tudi med ljudmi; upam, da se bo + di drugod kmalu zboljšalo.

»Vi bi že mogli! Saj vam ni treba tako stiskati. Če pa ne date poštene pijače, ampak samo godljo, pa še to dražje ko drugod, potem ni čudno, da k nam nihče ne pride.«

»A tako! Tako! Zdaj pa ti bom jaz povedal, zakaj jih ni več. Odkar si ti zunaj v Gradcu take uganjala, da so te na sramoto postavili, odtedaj jih ni več, ker je vsakega sram, da bi mu taka natakala in stregla, ki je že sredi mesta na sramoti stala.«

»Vi mi sramote ne bote obirali!« se je nakuhala Špela. »Kakršne manire ste me naučili, tako pa znam.«

»Jaz te nič slabega nisem učil.«

»Dobrega pa tudi nič. Kvečjemu to, kako si je mogoče denar zaslužiti, če človeku nobena reč pregrda ni. Za denar ste vi voljni vse.«

»Vražja deklina, če tako misliš, te spodim od hiše. Od hiše te spodim!«

»Saj grem sama, potem se lahko spet oženite.«

»Tako neumnost bi znal napraviti, ko bi bil tako na ženitev, kakor si ti.«

»Ko bi bili meni pustili, da bi se bila, bi bilo vse drugače.«

»Zaradi mené stori, kar hočeš! Ali za ženitev je treba dveh. S svojo kurjo pametjo si si jagra zapravila, da te ne pogleda več.«

»Tega še zmeraj lahko dobim, če le hočem.«

Njene zelene oči so od strasti zablesketale.

Ta trenutek so se od zunaj začeli koraki. Prihajali so gostje... Toda bila sta le dva: krojač Murko in Rezika iz Kaple.

»Kje pa so še drugi?« je krčmar nevoljno vprašal.

»Mislila sva, da so že davno tu,« je odvrnila Reza.

»Vraga so tu! Razglasila nista nič, to je!«

»Povsodi sem razglasil, da bo nocoj veselo na Fužini,« je zatrjeval Murko. »Pa na to tudi nisem pozabil, da boste nocoj pivo točili; sem vsem povedal.«

»Pivo, pivo! Seveda pivo, ampak le za pivce, ne pa za cuzeje.«

Minulo je četrť ure, tedaj je prikoleštral Jozelj z basom na hrbtu, za njim pa je primahedral sodnikov Lavrinc.

Krojač Murko je zahretil in zapel:

»Jozelj, Jozelj, le naprej,

oj le naprej, oj le naprej!

Jozelj, leee naapreeeej!«

»Bal sem se že, da bom prepozen,« se je oglasil sodnikov sin Lavrinc, »pa se mi zdi, da tu še ni sile.«

»Piva mi natoči! V grlu mi gori ko sam peklenški ogenj!« je zavpil Jozelj.

»Za enega samega pivca in drugega pol vendar ne bom piva na pipo deval!« je godrnjal krčmar.

»Jutri bom imel pa poln sodec kislega mleka, kaj!«

(Dalje sledi)

menje, veliko kakor hiše. Strašna sila je te skale razdejala na drobne kose.

Hijene raztrgale in požrle 13 otrok

Majhno indijsko vas v upravnem okraju Farulshabad je grozno prestrašil te dni napad kakih 50 hijen. Hijene so znane po Indiji kot zelo plaaha zverjad in se je prebivalstvo le malo boji. Pri pogledu na nenaden vpad izstradanih hijen so se razleteli vaščani na vse strani. V občí zmedi so starejši pozabili na skupino otrok, katera se je mirno igrala za vasjo. Zveri so se zakadile v nič hudega slutečo deco in so raztrgale ter požrle 13 otrok. Šele po preteku treh ur so zapustile hijene morišče ter se podale v gozd.